

РЕШЕНИЕ

№ 29058

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **1575** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по отделени материали от а.д.№1240/2026 г. на АССГ. С разпореждане № 4395/03.02.2026 г. на АССГ е разделено производството по жалбата на М. Е. Г., [ЕГН]. Жалбата срещу № Р-22221723005234-091-001/24.04.2024 г. от органи по приходите на ТД на НАП В. Т., в частта, която е потвърден с решение № 667/03.07.2025 г. на директора на дирекция ОДОП - С. в оспорената част на установените задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., за вноски за здравно осигуряване – за самоосигуряващи се лица от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., за вноски за ДОО - за самоосигуряващи се лица от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., и за вноски за УПФ - за самоосигуряващи се лица от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., се разглежда по първоначално образуваното дело.

Предмет на настоящото е частна жалба с вх.№Ж-0001-239#1/14.07.2025 г. по описа на дирекция „ОДОП“ С., подадена от М. Е. Г., [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Решение №667/03.07.2025 г. на Директора на Д“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП в частта, в която е прекратено производството по обжалване от Г. на определените задължения за довносяне по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г.

Жалбоподателката поддържа, че прекратяването на производството в тази част е незаконосъобразно, тъй като изложените в решението мотиви за недопустимост поради липса на правен интерес се отнасят единствено до определените резултати за вноски за държавно обществено осигуряване (ДОО), за здравно осигуряване и за универсален пенсионен фонд (УПФ) за самоосигуряващи се лица за 2017 г. и 2018 г., но не и до установените с ревизионния акт задължения по ЗДДФЛ за същите години, по отношение на които решаващият орган не е изложил

никакви основания за недопустимост. Моли обжалваното решение да бъде отменено в частта, с която е прекратено производството по обжалване на задълженията по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 год. до 31.12.2018 год.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв.В., който поддържа частната жалба. Моли съда в случай, че уважи жалбата, преписката да се присъедини към ад. №1240/2026 г. по описа на АССГ за разглеждане на законосъобразността на оспореното решение в цялост. Претендира разноски за платената държавна такса.

Ответникът - Директора на Д"ОДОП" С. при ЦУ на НАП се представлява от юрк.В., която счита жалбата за неоснователна и недоказана. В проведеното съдебно заседание излага аргументи, че от диспозитива и съдържанието на решението било безспорно ясно, че жалбата е оставена без разглеждане единствено в частта, описана на стр.2 по отношение за разноските по ДОО, УПФ и здравно осигуряване. В частта на данъчни периоди на 2017г. и 2018г. не са посочени наистина в диспозитива на решението, но е в хипотезата на мълчаливо потвърждаване на ревизионния акт и тъй като не било налице жалба срещу мълчаливо потвърждаване, РА в тази част бил влязъл в сила.

СГП – редовно уведомена не изпраща представител и не излага становище по същество на жалбата.

Административен съд София-град, 57-ми състав, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221723005234-020-001 от 31.08.2023 г., връчена на 11.09.2023 г. по електронен път, издадена от М. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощена със Заповед №З-ЦУ-869 от 03.05.2023 г. и №З-ЦУ- 1784 от 30.08.2023 г. на зам. изпълнителния директор на НАП и №РД-01-379 от 04.05.2023 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на М. Е. Т. за определяне на задълженията за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г.. за вноски за здравно осигуряване - за самоосигуряващи се лица за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г.. за вноски за ДОО - за самоосигуряващи се лица. за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г. и за вноски за УПФ - за самоосигуряващи се лица. за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г. Първоначалната ЗВР е изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221723005234-020-002 от 07.12.2023 г., издадена от К. Т. Ч., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., в качеството си на заместник на М. И. Д. съгласно Заповед №549 от 17.06.2020 г. на директора на ТД на НАП В. Т. и Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221723005234-020-003 от 10.01.2024 г., издадена от М. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221723005234-092-001 от 23.02.2024 г., връчен на 28.02.2024 г. по електронен път. В срока по чл. 117. ат. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу съдържащите констатации и предложение за установяване на задължения.

Ревизията приключва с РА №Р-22221723005234-091-001 от 24.04.2024 г. издаден М. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. - орган, възложил ревизията, и М. Д. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. Т. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 20.05.2024 г. След установяване на допуснати технически грешки е издаден Ревизионен акт за поправка на РА /РАПРА/ №П-22221724186264-003-001 от 28.10.2024 г., издаден от М. И. Д. - орган, възложил ревизията, и М. Д. Н. - ръководител на ревизията.

Установени са допълнителни задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ в размер на 1 7

565.21 лв., за вноски за здравно осигуряване - за самоосигуряващи се лица в размер на 6 050,89 лв., за вноски за ДОО - за самоосигуряващи се лица в размер на 11 227,30 лв. и за вноски за УПФ - за самоосигуряващи се лица в размер на 3 781,80 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 7 916,96 лв. за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ, в размер на 2 048.02 лв. за вноски за здравно осигуряване — за самоосигуряващи се лица. в размер на 3 802.37 лв. за вноски за ДОО - за самоосигуряващи се лица и в размер на 1 282.86 лв. за вноски за УПФ - за самоосигуряващи се лица.

М. Г. е подала жалба вх. №94-00-90 от 03.06.2024 г. по регистъра на ГД на НАП С. и вх. №94-00-90 от 03.06.2024 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., срещу констатациите в РА.

С Решение №667/03.07.2025 г. директора на Д“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП е потвърдил РА №Р-22221723005234-091-001 от 24.04.2024 г., издаден от М. И. Д. - орган, възложил ревизията, и М. Д. Н. - ръководител на ревизията, в оспорената част на установените задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., за вноски за здравно осигуряване - за самоосигуряващи се лица за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., за вноски за ДОО - за самоосигуряващи се лица за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г. и за вноски за УПФ - за самоосигуряващи се лица за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г. Оставил е без разглеждане жалбата в останалата част, като недопустима и е прекратил производството по жалбата в тази част.

Съдът, като обсъди доводите на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, намира следното:

Частната жалба е подадена в законоустановения седемдневен срок по чл. 156, ал. 4 от ДОПК, от легитимирано лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е основателна.

От доказателствата по делото се установява, че с Решение №667/03.07.2025 г. директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е потвърдил Ревизионен акт № Р-22221723005234-091-001/24.04.2024 г. в частта на установените задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ и за осигурителни вноски за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г. По отношение на „останалата част“ от жалбата решаващият орган е приел недопустимост поради липса на правен интерес и е прекратил производството.

Мотивите на решението обаче обосновават извод за липса на правен интерес единствено по отношение на резултатите за вноски за ДОО, за здравно осигуряване и за УПФ за самоосигуряващи се лица за 2017 г. и 2018 г. — доколкото по тези пера липсват корекции спрямо декларираните от лицето резултати. В мотивите липсва каквото и да е обсъждане на въпроса за допустимостта на жалбата в частта ѝ относно установените с ревизионния акт задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г., въпреки че решаващият орган изрично възпроизвежда в обстоятелствената част на решението (стр. 5) конкретните суми на определения данък за тези две години — 4 952.95 лв. за 2017 г. и 3 363.61 лв. за 2018 г.

При това положение съдът намира, че прекратяването на производството по обжалване на задълженията по ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г. е постановено в нарушение на изискването за мотивираност на административния акт по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК (приложим субсидиарно на основание § 2 от ДР на ДОПК), тъй като решаващият орган не е изложил никакви фактически или правни основания за извод за липса на правен интерес или на друга предпоставка за недопустимост по отношение именно на тази част от жалбата. Липсата на мотиви в тази самостоятелна част представлява съществено процесуално нарушение, което винаги е основание

за отмяна на акта, без да се засяга преценката по същество на спора.

Съдът не споделя довода на ответника, че по отношение на задълженията по ЗДДФЛ за 2017–2018 г. е налице „мълчаливо потвърждаване“ на ревизионния акт, вследствие на което същият бил влязъл в сила поради липса на обжалване. Този довод е неоснователен по следните съображения:

Първо, българското законодателство не познава фигурата „мълчаливо потвърждаване“ на административен акт при обжалване по административен ред. И. на мълчаливия отказ по чл. 58, ал. 1 от АПК е изрично уредена законова фикция, приложима единствено в хипотеза на пълно бездействие на органа в законния срок за произнасяне. Настоящият случай не е такъв — решаващият орган се е произнесъл изрично и в срок с Решение № 667/03.07.2025 год., но диспозитивът му не съдържа произнасяне по отношение на процесния данък по ЗДДФЛ за 2017–2018 г. Липсата на изрично произнасяне в рамките на вече издаден и действащ административен акт представлява непълнота на акта, а не законова фикция за мълчаливо потвърждаване, доколкото такава фикция не е установена нито в ДОПК, нито в АПК.

Второ, доводът на ответника изхожда от невярна фактическа предпоставка — че липсва жалба срещу установените с ревизионния акт задължения по ЗДДФЛ за 2017–2018 г. От доказателствата по делото се установява обратното: именно жалба вх. № 94-00-90/03.06.2024 год., подадена от жалбоподателката в законоустановения срок, оспорва ревизионния акт в неговата цялост, включително и в частта относно ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г. Не е налице отделно, самостоятелно „мълчаливо потвърждаване“ на ревизионния акт, срещу което да е следвало да бъде подадена отделна жалба — предмет на административното производство, приключило с обжалваното решение, е именно първоначалната жалба в цялост. Своевременното депозиране на жалба срещу ревизионния акт в неговата цялост е достатъчно, за да се предотврати влизането му в сила по смисъла на чл. 297 от ДОПК, независимо от обстоятелството, че решаващият орган е пропуснал да разгледа и да се произнесе по някоя от частите на подадената жалба.

Трето, доводът на ответника е и вътрешно противоречив: от една страна се твърди, че процесната част от жалбата (относно ЗДДФЛ за 2017–2018 г.) е обхваната от диспозитива за прекратяване поради недопустимост, а от друга — че по отношение на същата тази част е налице мълчаливо произнасяне по същество, останало необжалвано и влязло в сила. Потвърждаването на административен акт по същество и прекратяването на производството поради процесуална недопустимост са взаимно изключващи се правни последици, доколкото пораждат различни правни последици и различни срокове за защита (14-дневен срок по чл. 156, ал. 2 от ДОПК за обжалване по същество срещу 7-дневен срок по чл. 156, ал. 4 от ДОПК срещу прекратяване поради недопустимост), поради което не могат да съществуват едновременно по отношение на един и същ предмет на обжалване.

Не на последно място, съдът преценява законосъобразността на обжалвания акт съобразно фактическите и правните основания, изложени от административния орган към момента на издаването му (чл. 168 от АПК), а не съобразно тълкувания и обяснения, въведени за първи път в хода на съдебното производство. Доводът за „мълчаливо потвърждаване“, изложен от ответника едва в съдебно заседание, не намира опора в текста на самото решение и представлява по естеството си опит за въвеждане на мотиви *post factum*, който не може да санира констатираната липса на мотиви в административния акт.

Предвид изложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която е прекратено производството по обжалване на определените с Ревизионен акт № Р-22221723005234-091-001/24.04.2024 г. задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г.

Съдът намира за необходимо да посочи, че отменителният диспозитив следва да бъде съпроводен

от връщане на преписката на директора на дирекция „ОДОП“ – С. за произнасяне по същество, а не от присъединяване на тази част от спора към евентуално висящото пред съда производство по обжалване на потвърдителната част на решението за периода 2019–2021 г. Съображенията за това са следните:

Административното обжалване на ревизионен акт по ДОПК е задължителна процесуална предпоставка за възникване на право на съдебно обжалване — съдебен контрол е допустим единствено върху акт, административно обжалван и разгледан по същество от компетентния решаващ орган (чл. 152, ал. 2 и чл. 156 от ДОПК). По отношение на задълженията по ЗДДФЛ за 2017–2018 г. директорът на дирекция „ОДОП“ – С. не се е произнесъл по същество, а погрешно ги е приел за обхванати от недопустимата част на жалбата. Липсва административен акт по същество спрямо тази част от спора, който съдът да може да контролира съвместно с другото производство.

Компетентността на настоящия съдебен състав в производството по частната жалба се ограничава до преценка на законосъобразността на прекратяването на административното производство (чл. 235, ал. 2 във вр. с чл. 221, ал. 2 от АПК) и не включва правомощие съдът сам да встъпи в ролята на административен орган и да реши вместо него данъчния спор по същество за 2017–2018 г. Разглеждането на тази част по същество направо от съда би представлявало недопустимо разширяване на предмета на настоящото производство отвъд рамките на обжалвания процесуален акт и би лишило жалбоподателката от едно ниво на административна защита, на което тя има право.

Присъединяването на производства по чл. 213 от АПК предполага наличието на две вече образувани и висящи съдебни дела с връзка помежду им. Към настоящия момент не съществува висящо съдебно производство по същество относно задълженията по ЗДДФЛ за 2017–2018 г. — предмет на разглеждане пред административния орган все още не е формиран акт по същество, а единствено преписка, върната за ново произнасяне. Не може да се присъедини към друго дело производство, което процесуално все още не съществува като самостоятелно съдебно дело.

Едва след произнасяне по същество от директора на дирекция „ОДОП“ – С. по отношение на задълженията по ЗДДФЛ за 2017–2018 г. ще възникне нов административен акт, подлежащ на самостоятелно съдебно обжалване. Единствено тогава, ако е висящо производството по обжалване на потвърдителната част от Решение № 667/03.07.2025 год. за периода 2019–2021 г., ще съществува процесуална възможност за преценка на предпоставките по чл. 213 от АПК за присъединяване на двете производства предвид евентуалната им фактическа и правна връзка.

Предвид гореизложеното, преписката следва да бъде върната на директора на дирекция „ОДОП“ – С. за произнасяне по същество в частта относно задълженията по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г.

По тези съображения, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която е прекратено производството по обжалване на определените с Ревизионен акт № Р-22221723005234-091-001/24.04.2024 г. задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г., като преписката следва да бъде върната на директора на дирекция „ОДОП“ – С. за произнасяне по същество в тази част.

При този изход на спора, на жалбоподателя се дължат сторените по делото разноски в размер на платената държавна такса от 5,11 евро.

Водим от горното, Административен съд София-град, 57-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по частна жалба на М. Е. Г., [ЕГН], с адрес в [населено място] № 667/03.07.2025 год. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите в частта, с която производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-22221723005234-091-001/24.04.2024 г. е прекратено по отношение на установените задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г.

ВРЪЩА преписката на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП за произнасяне по същество по жалба вх. № 94-00-90/03.06.2024 г. в частта относно задълженията по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на М. Е. Г., [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро.

Решението не подлежи на обжалване по арт.чл.88 ал.3 АПК.